

NƯỚC ĐỔ LÁ KHOAI

Lòng ta là một cơn mưa lũ
Đã gặp lòng em là lá khoai
Mưa biếc tha hồ rơi giọt ngọc,
Lá xanh không ướt đến da ngoài.

Ta trút băng quơ một trận lòng,
Biết rằng đau khổ giữa hư không.
Khóc mình uống lệ rơi vô lý,
Mưa vẫn cần rơi lệ vạn dòng.

Ta như cô khách khoảng đìu hiu
Đã gặp chiều hôm lại bước liêu
Muốn trốn sâu đôn muôn vạn kiếp,
Lại tìm sa mạc của tình yêu.

Ngày mai nắng mọc, mưa rơi hết
Mặt tạnh cơn si, lòng cạn hồ
Ta sẽ thôi yêu như đã giầu
Không hề oán hận lá khoai khô

YÊU MẾN

Bao nhiêu sâu, ôi sâu biết bao nhiêu,
Khi yêu tình, khi theo mãi tình yêu!

Một phút gặp thôi là muôn buổi nhớ,
Vài giây trông khơi mỗi vụn ngày thẹo
Mộng bay chơi nhằm một buổi trời chiều,
Gặp tóc biếc: Tưởng sắc ngày xưa nở!

Nửa câu nói, một chút cười, đôi tiếng thở
Tình cờ qua trên miệng nở quá xinh:
Ta ngây thơ vội tưởng họ yêu mình
Về dâng vội cả ân tình thứ nhất.
Đương vương chủ ta bỗng thành hành khất,
Chỉ vì nghe một lời hứa như chim.

Ôi đôi chân! Sao mà chúng hay tìm!
Ôi cái ngực! Sao mi thường đập mạnh.
Tỏa thương nhớ để ôm choàng bóng ảnh,
Những chiều thu góp lạnh giữa mù sương;

Những đêm đông giạt bước ở trên đường,
Gió khuya khoắt dậy cơn buồn lá úa;
Sao rải rác như lệ vàng đêm nhỏ,
Mưa lơ phơ như dạ khóc âm thầm!

Những mai mong, tối đợi, những trưa cầm,
Đến phong cảnh cũng mượn làm nỗi thắm...
Bao nhiêu sầu! Ôi sầu biết bao nhiêu,
Khi yêu tình, khi theo mãi tình yêu?

BIỆT LI ÊM ÁI

Chúng tôi ngồi, vẫy phủ bởi trăng thâu
Sương bám hồn, gió cắn mặt buồn rầu

Giờ biệt ly cứ đến gần từng phút
Chúng tôi đã thấy xa nhau một chút...

Người lặng yên và tôi nói buâng quơ.
Chúng tôi ngồi ở giữa một bài thơ.

Một bài thơ mênh mông như vũ trụ
Đầy khói hương xưa, tràn ân ái cũ.
Chúng tôi ngồi vẫy phủ bởi trăng thâu
Tay trong tay, đầu tựa sát bên đầu

Tình yêu bảo: “Thôi các người đừng khóc
Các người sẽ đoàn viên trong mộng ngọc!”

Cứ nhìn nhau rồi lại vẫn nhìn nhau
Hạnh phúc ngừng giữa đôi trái tim đau.

HOA NỞ ĐỂ MÀ TÀN

Hoa nở để mà tàn
Trăng tròn để mà khuyết.
Bèo hợp để mà tan
Người gần để li biệt.
Hoa thu không nắng cũng phai màu
Trên mặt người kia in nét đau.

THU

Nỡn nà sương ngọc quanh thêm đậu
Nắng nhỏ buâng khuâng chiều lỡ thì.
Hư khô bong khói trên đầu hạnh;
Cành biếc run run chân ý nhi.

Gió thâm, mây lặng, dáng thu xa
Mới tạnh mưa trưa, chiều đã tà
Buồn ở song xanh nghe đã lại,
Mơ hồ trong một tiếng chim qua.

Bên cửa ngừng kim thêu bức gấm,
Hây hây thực nữ mắt như thuyền
Gió thu hoa cúc vàng lưng giậu
Sắc mạnh huy hoàng áo trạng nguyên.

CA TỤNG

Trăng, vú mộng đã muôn đời thi sĩ
Giơ hai tay môn trớn vẽ tròn đầy;
Trăng, hoa vàng lay lắt cạnh bờ mây;
Trăng, đĩa ngọc giữa mâm trời huyền bí;

Trăng, vú mộng đã muôn đời thi sĩ
Giơ hai tay môn trớn vẽ tròn đầy

Trăng, nguồn sương làm ướt cả gió hây,
Trăng, vũng rượu khiến đêm mờ chénh choáng!
Ngươi ám ảnh hương thơm bằng ánh sáng,
Ru màu êm, mà gọi thức lòng ngây;

Trăng, nguồn sương làm ướt cả gió hây,
Trăng, vũng rượu khiến đêm mờ chénh choáng!

Trăng thánh thoát, họa đàn tơ lấp loáng,
Trăng nghiêng nghiêng, suy nghĩ chuyện ưu phiền;

Người làm ma, rồi người lại làm tiên;
Người tạo lập những đèn đài mỏng thoáng;

Trăng thánh thoát, họa đàn tơ lấp lánh,
Trăng nghiêng nghiêng, suy nghĩ chuyện ưu phiền...

Người là trăng, hỡi trăng đẹp bình yên;
Hỡi trăng đẹp, người là trăng náo nức;
Người hay khóc, người không cần sự thực,
Nhớ thương luôn, nên mắt có quầng viền,

Người là trăng, hỡi trăng đẹp bình yên,
Hỡi trăng đẹp, người là trăng náo nức.

Rừng xõa tóc để người thành chiếc lược;
Biển nhân người thành ức triệu vòng khuyên;
Gió căng người trên những cánh buồm thuyền;
Người định nhịp cho sóng triều xuôi ngược;

Rừng xõa tóc để ngời thành chiếc lược;
Biển nhân ngời thành ức triệu vòng khuyên...

Trăng của xa xôi, trăng của hão huyền,
Ngời vĩnh viễn như lòng trăng, ý gió;
Trăng của mắt, trăng của hồn rạn tổ,
(Trăng rất trăng là trăng của tình duyên)

Trăng của xa xôi, trăng của hão huyền,
Trăng, vú mộng của muôn đời thi sĩ

TÌNH QUÁ

Tôi dạo thanh bình giữa phố đông,
Tự cười sao chớ núi và thông
Đến đây áng trở người qua lại;
Bỗng lướt ngang tôi một thoáng hồng.

Tâm trí còn kinh trận gió người!
Bốn bề không khí bỗng reo tươi.
Một luồng ánh sáng xô qua mặt,
Thấm cả đường đi, rục cả đời.

Tôi trải thương yêu dưới gót giày,
Ôm chùng bóng lạ giữa mê say.
Lòng buồn lững thững vương sau áo,
Bước đẹp mà sao khéo tỏa dây.

Thiên hạ về đâu? Sao vội đi?
Bao giờ gặp nữa? Có tình chi?
- Lòng tôi theo bước người qua ấy,
Cho đến hôm nay vẫn chẳng về.

TẶNG THƠ

Đây đây thơ e ấp đã lâu rồi
Chìm trong cỏ một vườn hoa bỏ vắng
Lòng tôi đó, một vườn hoa cháy nắng
Xin lòng người mở cửa ngó lòng tôi

Từ ngàn xưa, người ta héo, than ôi!
Vì mang phải những sắc lòng tươi quá.
Tôi không biết, không biết gì nữa cả,
Chỉ yêu nhiều là tôi biết mà thôi

Hãy để yên tôi dệt thắm tên người
Ai lý luận với ân tình cho đáng!
Trời reo nắng thì chim reo tiếng sáng!
Xuân có hồng thì tôi có tình tội

Tiếc nhau chi, mai một đã xa rồi;
Xa là chết; hãy tặng tình lúc sống.
Chớ chia rẽ - để gì ta gặp mộng! -
Những dòng đời muôn kiếp đã chia trôi

Chính hôm nay gió đại tới trên đồi;
Cây không hẹn để ngày mai sẽ mát;
Trời đã thắm, lẽ đâu vườn cứ nhạt?
Đẩn đo gì cho lỗ mộng song đôi!

Tôi gợi lòng tôi, tôi gợi hồn tôi
Không giấu giếm, như một con đường thẳng.
Lá hơi úa, và mùi hoa hơi đấng,
Đây đây thơ tôi đã rút vì người.

HẾT NGÀY HẾT THÁNG

Hết ngày, hết tháng, hết! em ôi!
Kính hãi không gian quặn tiếng còi.
Anh ngóng tìm em, tuy thấy đó,
Sắp xa thôi cũng tựa xa rồi!

Đầu nghiêng, môi gượng, mắt mơn da,
Chân luyến bên chân, thế nghĩa là...
Ôi những bàn chân không dứt được,
Ôi lời căng thấp giọng hò ba!

Khắc giờ tan lụn, dạ chon von,
Không dám nhìn xa sắc núi non.
Hãy nhớ ngoảnh đầu khi khuất hẳn,
Cho anh tưởng tượng: vẫn đang còn.

Đêm qua mưa gió lạnh lòng trời,
Anh ở, em đi, lạnh lẽo người.
Còi thét như gươm, tay hoảng đứt,
Khói đùn mây bạc, lệ lên người!

Em đi: mưa phủ, khuất ân tình.
Anh ở: trời tan trên mắt anh.
Vừa đó nhìn nhau, nay tưởng ngóng;
Không gian ở giữa cách hai mình.

Chiều góa không em lạnh lẽo sao!
Một mình anh lạc dưới thu cao.
Sắc trời: sương đọng; Non: mây tỏa,
Không biết lòng đi tới chốn nào...

GẶP GỠ

Buổi chiều hôm ấy đáng muôn hôn,
Hôn gió hôn mây với cả hồn
Hôn cái khúc đường, hôn cả bóng
Hàng cây xanh biếc dưới hoàng hôn.

Dun dũi làm sao thế, hỡi em
Chiều nay em khoác áo trăm duyên
Em đi đôi dép xinh đơn giản
Em thật hồn nhiên rất tự nhiên...

Anh còn nghĩ ngợi, bước như mơ
Mắt thần thơ trông cảnh thần thờ
Đàn của hồn ta ai vịn thế
Gặp nhau khi ấy bỗng hòa tơ.

Anh muốn mang lời đi tạ ơn
Bầu trời như thể gió căng buồm
Hoa trong cỏ dại chiều hôm ấy
Đã đẹp tung bùng hơn mọi hôm.